

GEÇMİŞTEN GELECEĞE...

Gizem YAZ

Benden önce kim bilir kaç yüz çocuğun farklı farklı abla ve abilerden dinlediği edebiyat etkinliğinin arka sırasında otururken yazıyorum bu izlenimi. İlknur abla ile Büşra abla "Edebiyat nedir?" diye sorunca başlıyor curcuna. Her kafadan bambaşka bir yanı dökülüyor edebiyatın. Ben de çocuklarla beraber şaşıyorum bu cümbüşe. Sandığımızdan ne kadar da geniş şu edebiyat ve sandığımızdan ne kadar da farklıız birbirimizden! Turgut, Carl Sagan diyor edebiyat denince. Tüm teneffüs kara delikler konuşmuşuz onunla. Belli oldu fizikçi çıkacak bu beyden. Ege ise tarihe bayılıyor. Zaman makinesi olsa neleri değiştireceğini anlatıyor heyecanla. Ela'dan "Orhan Pamuk" nidası çıkınca İlknur Abla sorulara başlıyor. Belli ki edebiyat her bir yârime bambaşka görünüyor.

Etkinliğin sonunda elimize kâğıt kalem tutuşturuluyor ve işte bu satırlar bir ortaokulun mini mini sıralarında işleniyor kâğıda. Yanımda Öznur 5 yıl sonrasında avukat haline mektup yazmakta. O geleceğe uzanıyor mektubuyla bense geçmişe dokunacağım şimdi çünkü dünü, 1 gün öncesini yazacağım.

Dün, sonbaharın klasik soğuk cumartesilerinden biri sadece, benimse miladım. Ben İlkyar'ı ancak 3. projemde gerçekten tanımışım. Zira ilk kez bu projede "Hayır" duydum çocuklardan. Ve o "Hayır"ı herkes bir defa duymalı hayatında.

Her projede olduğu gibi dış deney kimya benim görevimdi.

Çılgın suyla beraber azimli solucan havaya fırlıyor ve ben önünü kestikçe durmuyor, pes etmiyor, köpürmeye devam ediyordu.

8 kez yapmıştım bu deneyi çocuklar önünde.

8. kez söz almak için dönüp sordum çocuklara.

"Söz veriyor musunuz azimli solucanı unutmayacağınıza, onun gibi yılmadan, yorulmadan gayretle çalışmaya devam edeceğinize, hep en yüksek zirveyi hedefleyeceğinize?"

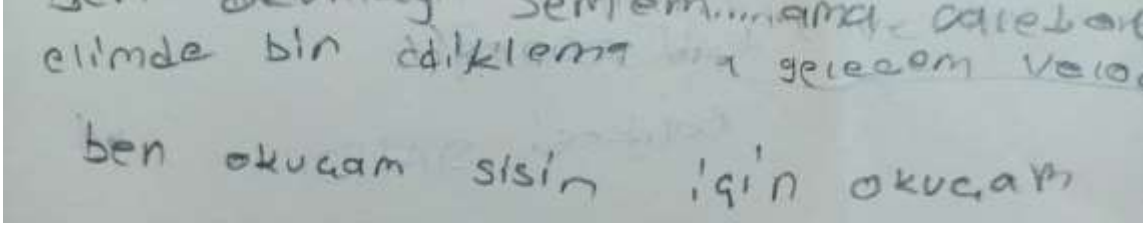
8. deneydi ama ben sadece 7 kez duyabildim "Evet" haykırışını zira dün çocukların cevabı "Hayır"dı. Hayır dediğin bir kelime beş harf. Ama o bir kelimenin ardında karanlık, soğuk sularıyla bir derya yatıyor. İnanmıyorlardı başaracaklarına, inanmıyorlardı emeklerinin meyvesine, inanmıyorlardı kendilerine. Hak da veriyordum onlara. Biliyordum bazen inanmak zor eğer yapamayacağını haykırıyorsa tüm dünya.

Ben işte o an anladım ki İlkyar'ın ilk yârî işte o çocuklardır. "Evet" diyenler zaten çalışacak, çabalayacak iyi sulanmış çiçekler gibi açacak. Belki o evet diyenleri 5 sene sonra Beşeri kantininde çay içerken göreceğim. Belki Boğaziçi'nde güney çimlerde karşılaşacağız. Artık mavi olmayan bilim otobüsü çalmasaydı da kapılarını, almasaydı da o sözü, vardı içlerinde ateş evet diyenlerin.

Ama "Hayır" diyenler... Taşlı yollarında Hüseyin Hoca'nın arabasına doluşup yolunu aradığımız o köyün "Hayır" diyen çocukları... İşte meşaleyi taşımamız, bir kıvılcım yakmamız gereken asıl o köydür dedik arkadaşarımla. "O 'Hayır'lardan bir tanesini bile olsa 'Evet'e çevirmek, bir tanesinin de olsa gözlerinde ışığı yakmak bizim gayemizdir." dedim kendime, azimli solucanın son köpükleri erlenmeyerden evyeye dökülürken.

O sabah bir kız çocuğu inatla cevap vermiyordu "Büyüyünce ne olmak istersin?" sorusuna. "Okumayacağım ki!" diyordu. Israr edince "Çaycı olurum en fazla." diye kaçmaya çalışıyordu sohbetimizden. O günün ilk 'Evet'ini Nazile Abla aldı. Okumayacağım diye tutturana o minik kız "Sizin için okuyacağım!" diyordu biz ayrılırken. Köyün ilk kıvılcımı o minikte tutuşmuştu.

Projenin sona ermesiyle birlikte benim için geçmişten bir anı artık tüm bunlar. Fakat o çocuklar inci gibi yazılmış birer mektup, güröl güröl yanan bir meşale olacak geleceğe, geleceğimize. Benim bu pazar gününde, bambaşka bir okulda, bambaşka çocuklar arasında, onların adlarını şu kâğıda yazdığım gibi yazılacak adları önce hayallerindeki diplomalara sonra başarılarının altına. Belki masalları anlatacak o köyün, tutuşan ilk kıvılcımının ve tutuşup geleceği aydınlatacak daha binlercesinin...

Gizem Yaz
Boğaziçi Üniversitesi
Kimya Mühendisliği Bölümü

